

Gordon Johnson

54 år, bankman

*”De viktigaste sakerna i mitt liv hände för tio år sedan,
nu känns det som om jag mest lever på alla minnen.”*

Gordon om sig själv

Vet inte riktigt vad man kan säga om mig. Antar att jag inte har så mycket spännande att berätta. De viktigaste sakerna i mitt liv hände för tio år sedan, nu känns det som om jag mest lever på alla minnen. Tyvärr. Det är nog så det är, och det finns inte direkt mycket jag kan göra åt det. Därför är det väl inte någon som skulle kalla mig muntergök, men å andra sidan är jag ingen luspudel heller. Nej, jag ställer upp för mina vänner, och för min familj, för det som finns kvar av den i alla fall.

Gordon om livet

Det finns dagar då jag verkligen undrar om det är värt jobbet att gå upp ur sängen. Sedan de tog Timothy från mig borta i Frankrike har jag inte varit mig själv. Han åkte över för att slåss för mänskligheten, för vår trygghet och framtid. Han dog någonstans på de västfranska lantbrukarslätterna. När jag fick reda på att min son hade blivit lämnad av nazister att dö på ett sockerbetsfält. Det var då verkligheten rasade samman kan man väl säga. Ingenting var sig likt efter det. Jag började tvivla kring allt jag gjort för att göra karl av honom. Jag stödde ju hans beslut att ta värnning, och hejade på tjänstgöringen. Tänkte att det var ett bra yrke för honom, att han kanske kunde nå någonstans inom armén.

Men det blev aldrig så. Vi brukade campa ihop, jag tog honom till scouterna och lärde honom hur man levde ute i skogen. Farsan var ju militär och visade mig ett och annat, men till skillnad från hur pappa uppfostrade mig lade jag aldrig en hand på Timmy. Han hade respekt för mig, och jag hade respekt för honom, han var ju trots allt min son. Våra stunder tillsammans ute i naturen känns nu mest som avlägsna filmer. Filmer som spelas långt inne i mig om nätterna, för att påminna mig om mitt största misstag, att jag släppte det jag höll mest kärt av allt och aldrig fick se det igen. Jag saknar min lille Timmy, med sitt blonda hår, stolta blå ögon och klara kraftiga stämma. Han borde ha fått leva längre, skaffa familj och hus, leva ett värdigt liv tillsammans med värdiga människor. Inte dö med ansiktet

nere i leran, som ett djur. Det var över tio år sedan han dog, ändå sitter han kvar i mig. Som ett ärr.

Frugan, Lisa, pratar inte så mycket om det längre. Hon pratar inte så mycket alls, och på ett sätt gör hon rätt. När något väl har hänt är det egentligen ingen idé att älta det. Det är något jag har lärt mig av Timmys död, att när en människa har gått bort är det ointressant att försöka förstå varför, eller gråta ändlösa floder. Det enda som hjälper är att resa sig upp ur sorgen och gå vidare. Ibland önskar jag att jag aldrig hade fått det där jäkla brevet, att jag aldrig behövt läsa om hans död och han bara hade försvunnit och aldrig mer kommit tillbaka. Då hade det i alla fall funnits hopp. Om att han kanske levde bra någon annanstans, att han bara hade tröttnat på oss här hemma.

Gordon om familjen

Jo, jag antar att man kan kalla mig och Lisa för en familj. Även om det inte är mycket av oss som finns kvar. Vi har precis flyttat från Baker City, där vi har levt hela livet tillsammans, till Richland som ligger några mil därifrån. Jag fick en chefsposition på stadsbanken där, och tänkte att det kanske var lika bra att ta chansen. Jag orkade inte med att se huset längre. Fixade inte att stanna till vid Timmys rum varje morgon när jag gick för att raka mig. Titta in på baseballplanscher och de gamla leksakerna som Lisa hade tagit fram och strött ut på golvet. Det blev det bästa alternativet, att flytta. Vi borde nog ha gjort det tidigare, medan vi fortfarande hade musten i oss. Nu har det mest blivit lite annorlunda. Inte direkt bättre, eller sämre. Vi bor bara i en annan stad helt enkelt, och jag saknar vännerna en del. Men å andra sidan har jag högre lön här och den mesta av lönen går åt till vapen. Jag har börjat samla på gevär. Tycker det är en rolig hobby, och Lisa har inget mot det, så länge hon får sina pengar till bingon. Och det får hon så gärna, hon förtjänar min uppskattning, och jag har svårt att visa den på annat sätt än genom pengar. Antar att vi har växt från varandra, något har förändrats mellan oss i alla fall. Jag brukade prata med mamma förr i tiden när jag hade problem med Lisa, men nu är både pappa och

mamma döda, så det går inte. Vi får klara oss bäst vi kan helt enkelt, och det fungerar ju fortfarande, även om vi inte direkt stormtrivs med livet. Men det väntar vi oss inte heller att vi ska göra. Vi vet i alla fall varför vi har det som vi har det. Timmy kommer inte tillbaka och vi kommer i alla fall inte få det sämre än vi redan har det.

Gordon om vännerna

Jag träffade mina bästa vänner på high school. Tre galningar som kom att följa mig hela livet. Robbie, Mel och Vern. Vi har hängt ihop sedan skolan och de är egentligen de enda människor jag verkligen litar på förutom mig själv. Vi syns ju tyvärr inte så ofta nu för tiden, det blir mest på vår årliga fiskehelg vi träffas allihop. Men förra året var jag precis mitt uppe i flytten till Richland och hade inte tid att åka. De andra hade också fullt upp och vi sågs inte alls den sommaren. Det är i stunder som de som jag lever på minnena. Kan inte låta bli att skratta när jag tänker på hur vi när vi var yngre brukade skjuta ekorrar från Robbies fönster.

Han har varit den som alltid sett till att vi hållit kontakten allihop. Robbie är den som alltid ställer upp, man kan lita på honom vad det än gäller. Han är kanske inte den skarpaste av guds skapelser. Eller han är lite efter, om man skall vara helt ärlig. Men han gör i alla fall sitt bästa, och har knegat på Fords fabrik hela livet sedan high school tog slut. Men efter olyckan där han gjorde illa foten har han mest suttit på verandan och tagit det lugnt. Han lyckades ju nästan stämma Ford, men de mutade av honom med en heltidslön på livstid. Han fick jackpot, för första gången i livet. Han är en bra karl Robbie, men lite dum, som Mel brukar säga.

Mel, ja, han är ju den direkta motsatsen till Robbie. Lyckad på alla tänkbara sätt. Han har en vacker fru, Alice, som han gifte sig med direkt efter high school. De flyttade till ett hus, skaffade barn och har nu tre stycken. Deras äldsta grabb är utflyttad, men de två döttrarna bor fortfarande kvar. De är väl i åldern då de börjar gå på dans och träffa pojkar, så Mel har väl en hel del att säga dem om hur pojkar i den åldern kan vara. Kan tänka mig att det ibland går hett till vid middagsbordet, men Mel brukar kunna prata omkull vem som helst, antar att man måste kunna det om man är bilförsäljare. Vern har väl alltid varit lite avundsjuk på Mels jobb, han kan antagligen mer om bilar, men har inte rätt säljarstil.

Han är trots allt mycket charmig Vern. Men han duger inte mycket till att behålla ett jobb, så länge jag kan minnas

har han alltid gått från anställning till anställning, men inte lyckats stanna vid något längre än ett halvår. Robbie fixade till och med ett jobb åt honom nere på fabriken, men det fungerade som vanligt inte alls bra. Han kunde visst inte hålla tiderna, och fick sparken. Han har flyttat in till centrum i Baker City, eftersom han inte hade råd att behålla huset. Men han och frugan har ju inga barn, så de klara sig väl på en mindre yta. Men jag tror nog att han och frugan bråkar mycket, och att han kanske dricker lite väl häftigt ibland.

Men å andra sidan. Vem fan dricker inte lite för mycket ibland? Det kan hända den bästa, och vi försöker ju hålla kontakten, se till att alla mår bra, eller okej i alla fall. Mel vet man med för det mesta. Han hör av sig om det är något stort, eller om något bra har hänt. Som förra månaden när han fick en försäljningspremie. Vi hörs över telefon, men eftersom jag flyttade förra sommaren ses vi allihop väldigt sällan. Det är fiskehelgen uppe i reservatet i Blue Mountains som är vår grej, det är den enda stunden vi kan träffas helt för oss själv. Prata minnen, dricka en öl eller två, fiska och bara koppla av. Det känns alltid kul att träffa de andra. De är riktiga vänner.

Gordon om den stundande helgen

Skall bli otroligt skönt att komma iväg från allt. Bara koppla av ett tag, fly från de andra dönickarna på banken, slippa se Lisa sitta melankoliskt i köket och röka under flåkten. Vi fyller bilen med öl, fiskespön och campingutrustning. Kör hela vägen upp till Blue mountains och fiskar i Naches, den största floden i reservatet. Jag behöver verkligen en helg bort från allting, en liten stunds semester med riktigt goda vänner. Så jag tar tåget från Richland till gamla hederliga Baker city och så möter Robbie mig på stationen. Skall bli kul att se alla igen, och jag har köpt med mig en hel del Jack Daniels. Vi har ju ett förlorat år att ta igen efter som vi inte kom iväg förra sommaren, och det skadar inte att ha så det räcker och blir över. Men jag oroar mig inte för att det skall bli över något av drickat. Med Robbie, Mel och Vern vet man att man aldrig behöver truga.

Gordon om fyndet

Visst. Det är klart att det är sorgligt att något sådant kan hända. Jag om någon vet hur det känns att förlora ett barn. Men det fanns inte en chans att jag skulle vända hemåt. Nej för fan, det var självklart att vi skulle stanna, det tror jag alla tyckte. Själv tvekade jag inte en sekund. Vi var där för första gången på två år, och tro fasen att vi ville göra det bästa av tiden. Jag skäms inte för att vi stannade kvar och hade roligt, inte en sekund.